

Sygn. akt **IX GC 367/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 31 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant – st. sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Bank (...) SA w W.**

przeciwko: **M. S.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) SA w W. kwotę: 116.005,03 zł (sto szesnaście tysięcy pięć złotych 03/100) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie:

a) od kwoty 102.037,58 zł od dnia 19.01.2016 roku do dnia 14.03.2016 roku;

b) od kwoty 116.005,03 zł od dnia 15.03.2016 roku do dnia zapłaty;

I. oddała powództwo w pozostałej części;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę: 8.053,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

SSO K. Krzymkowska

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) SA z **siedzibą w W.** wniósł do Sądu Rejonowego w Lublinie pozew w postępowaniu elektronicznym upominawczym o zasądzenie na swoją na rzecz od pozwanego – **M. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi Budowlane (...)** kwoty 118.000,16 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę kredytową oraz że przysługują mu z tego tytułu wymagalne wierzytelności pieniężne o łącznej wartości 118.000,16 zł. Powód domagał się również zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych tj. od dnia 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

W dniu 5 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Okręgowego w Poznaniu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

W dniu 5 maja 2016r. powód złożył w tut. Sądzie uzupełniając pozew o zapłatę przeciwko pozwanemu, wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 118.000,16 zł z tytułu zobowiązania wynikającego z umowy kredytu, na którą składają się:

- a) 102.037,58 zł z tytułu kapitału kredytu,
- b) 7.247,97 zł tytułem odsetek umownych za okres od dnia 3 sierpnia 2014r. do 8 stycznia 2015r.,
- c) 300.00 z tytułu opłat
- d) 8.414,61 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kwoty kapitału od dnia 9 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 118.000,16 zł od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku, tj. od 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia.

Pozwany oświadczył, że na ten sam rachunek bankowy powoda dokonywał wpłat z tytułu dwóch kredytów i mimo, że pozwany wskazywał przy wpłatach gotówkowych na poczet którego kredytu dokonuje wpłaty, to powód w całkowicie dowolny sposób dokonywał zarachowań. Pozwany informował o tym powoda, jednak jego pisma pozostały bez odpowiedzi. Pozwany podał, że niemożliwe jest, aby w ciągu 2,5 roku spłaty kredytu spłacił zaledwie 20.000 zł. Pozwany zażądał zobowiązania powoda do przedłożenia rozliczenia kredytu. Zakwestionował również obliczenie przez powoda odsetek.

W piśmie procesowym z dnia 20.07.2016 roku powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Zaprzeczył zarzutom przedstawionym w odpowiedzi na pozew, załączył wyciąg z ksiąg banku potwierdzający wysokość zadłużenia pozwanego oraz rozliczenie wpłat dokonywanych przez pozwanego wraz z zestawieniem tego rozliczenia.

Pozwany nie odniósł się w żaden sposób do tych dowodów oraz twierdzeń i wyliczeń powoda. Nie zajął już w sprawie żadnego stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadzą działalność gospodarczą. W dniu 19 września 2011r. utworzony został bank krajowy (...) SA który wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) SA spółka akcyjna Oddział w Polsce. W dniu 31 grudnia 2012r. (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. połączyła się ze spółką (...) spółka akcyjna w trybie art.492§1 ksh poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto dowód: - odpis KRS stron (k. 22-35 akt), odpis pełny (...) SA (k. 36-38), postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st.Warszawy z 23.09.2011r. o wykreśleniu (...) (k.45), decyzja Komisji Nadzoru Finansowego (k.43-44)

Poprzednik prawny powoda oraz pozwany w dniu 4 czerwca 2008r. zawarli umowę L. Kredytowej (...) nr (...). Na jej podstawie poprzednik prawny powoda – bank udostępnił pozwanemu środki pieniężne w ramach odnawialnego kredytu określone w odrębnym potwierdzeniu uruchomienia kredytu firmowego. Integralną częścią umowy kredytowej był regulamin kredytowania przedsiębiorców w (...). Wysokość odsetek umownych (oprocentowanie) od kapitału kredytu na dzień zawarcia umowy wynosiła 12,75 % (§ 4 pkt 3 k. 48).

Umowa zmieniana była aneksem z dnia 21 grudnia 2009r. oraz Porozumieniem o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie umowy L. Kredytowej (...).

Pismem z dnia 26 lutego 2013 r. pozwany zwrócił się do powoda o restrukturyzację i konsolidację zaciągniętych przez niego kredytów.

W dniu 8 czerwca 2011r. strony podpisały aneks do umowy linii kredytowej – Porozumienie o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie umowy linii kredytowej. W §1 strony oświadczyły, że na dzień 30 maja 2011r. zadłużenie pozwanego wynosiło 121.522,91 zł, w tym kapitał kredytu: 119.154,80 zł, odsetki naliczone od dnia zapadalności ostatniej spłaty: 2.368,11 zł. W aneksie strony ustaliły, że wysokość odsetek umownych od kapitału kredytu na dzień porozumienia wynosi 14,25%.

Pozwany częściowo spłacał kredyt do marca 2014r., m.in. w dniu 3 grudnia 2010r. wpłacił 5150 zł, 11 maja 2011r. wpłacił kwotę 5200 zł, w dniu 30 kwietnia 2012r. wpłacił 2000 zł, 27 marca 2014r. wpłacił 2100 zł na rzecz powoda.

Pismem z dnia 7 maja 2013r. pozwany zwrócił się do powoda z wnioskiem o wskazanie konkretnego rachunku bankowego, na który winien wpłacać raty kredytu. Pozwanemu znany był numer rachunku bankowego, na który miał dokonywać spłaty kredytu.

dowód: - umowa L. Kredytowej (...) (k.47-50), aneks do umowy z dnia 21.12.2009r. (k.51), aneks z dnia 08.06.2011r. (k.52-55), regulamin kredytowania przedsiębiorców (k.56-58), dowody wpłaty rat (k.78-79), pismo pozwanego z 26.02.2013r. (k.84v), pismo pozwanego z 07.05.2013r. (k.82)

Z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwanego z warunków umowy, w dniu 24 listopada 2014r. powód wypowiedział pozwanemu umowę porozumienia o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie umowy linii kredytowej (...). Okres wypowiedzenia umowy upłynął w dniu 08 stycznia 2015r. W dniu wypowiedzenia umowy zadłużenie pozwanego wynosiło 112.329,48 zł. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu 12 grudnia 2014r.

Dowód: - wypowiedzenie umowy kredytowej z 24.11.2014r. (k.59), dowód doręczenia (k.60)

W dniu 18 stycznia 2016 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym stwierdził istnienie zobowiązania pozwanego na rzecz powoda z tytułu niespłaconych rat kredytu w rachunku bieżącym i odsetek w ramach zawartej umowy kredytowej na łączną kwotę 118.000,16 zł według stanu na dzień wystawienia wyciągu, na którą składały się:

- a) 102.037,58 zł z tytułu kapitału kredytu,
- b) 7.247,97 zł tytułem odsetek umownych obliczonych od kwoty kredytu za okres od dnia 3 sierpnia 2014r. do dnia rozwiązania umowy, tj. 8 stycznia 2015r.,
- c) 300.00 z tytułu opłat naliczonych zgodnie z regulaminem i tabelą opłat i prowizji powoda,
- d) 8.414,61 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kwoty kapitału od dnia 9 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku

okoliczności bezsporne, a nadto dowód: - wyciąg z ksiąg bankowych z 18.01.2016r. (k.96), rozliczenie kredytu (k.98-119)

W dniu 12 lutego 2016r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do spłaty kredytu w wysokości 118.489,38 zł. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k.62)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej dokumenty.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron skutecznie zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.). Sąd uznał za w pełni wiarygodne także dokumenty urzędowe, które stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

Na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017r. Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawie (art.302§1 kpc) oraz brak spornych, istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia, które nie mogłyby zostać wyjaśnione na podstawie dowodów z dokumentów.

Na koniec tych rozważań trzeba wskazać, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc do wydanego postanowienia. Zgodnie zaś z Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005r. (III CZP 55/05, OSNC 2006/9/14), strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (art. 162 kpc). W Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2007r. (IV CSK 340/06, publ. LEX nr 395263) wskazano, iż Sąd w myśl przepisu art. 240 § 1 kpc, może bezzwłocznie zweryfikować swoje stanowisko w zakresie oceny dowodów, co odpowiada uprawnieniu strony przewidzianym w art. 162 kpc, zmierzającym do aktywnego współdziałania przez strony w eliminacji stwierdzonych w toku tego postępowania uchybień bez potrzeby przenoszenia tych stwierdzonych uchybień do instancji nadrzędnej. Powyższe stanowisko znalazło odzwierciedlenie w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2008r. (III CZP 50/08, publ. LEX nr 393805), w której wskazano, iż strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez Sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, dotyczącego wydania (...) postanowienia oddalającego wniosek o przeprowadzenie dowodów, jeżeli nie zwróciła uwagi Sądu na to uchybienie (art. 162 kpc).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 118.000,16 zł z tytułu zobowiązania wynikającego z umowy L. Kredytowej (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 118.000,16 zł od 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego i dokonanych na jego podstawie ustaleń faktycznych powództwo okazało się w zasadniczej części zasadne.

Bezspornym pomiędzy stronami było, iż w dniu 4 czerwca 2008r. powód zawarł z pozwanym umowę L. Kredytowej (...) nr (...), w ramach której bank oferował pozwanemu przyznanie środków pieniężnych w ramach odnawialnego limitu kredytowego. Niespornym było także, iż strony zawarły dwa aneksy do tej umowy, w tym m.in. w dniu 8 czerwca 2011r. strony podpisały aneks nr (...) – porozumienie o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie umowy linii kredytowej, w którym to dokumencie strony swoimi oświadczeniami potwierdziły wysokość zadłużenia pozwanego. Niespornym było również, iż pozwany z w/w limitu korzystał, a kredyt ostatecznie nie został spłacony i powód dokonał wypowiedzenia umowy.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut nieprawidłowości rozliczeń dokonywanych przez powoda albowiem pozwany spłacał kredyt na różne rachunki bankowe powoda i w ocenie pozwanego, powód w sposób dowolny dokonywał zarachowania wpłat w sposób dowolny. Pozwany zakwestionował również wyliczenie odsetek i datę, od której żąda odsetek od odsetek.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wedle podstawowej reguły wyrażonej w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutek prawny. Oznacza to, że ten, kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Mamy tu zatem do czynienia

z ciężarem procesowym nałożonym przez ustawę na stronę w jej własnym interesie. Jeśli strona nie uczyni zadość temu obowiązкови, dotknie ją niekorzystny skutek procesowy w postaci utraty korzyści, jaką mogłaby odnieść z udowodnienia faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy. Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 3 kpc w zw. z art. 210 § 2 kpc., każda ze stron jest zobowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych, przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązкови. Stanowisko takie podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 kwietnia 2007r. (sygn. akt II CSK 22/2007), stwierdzając w jego uzasadnieniu, że: „strona powinna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nie przyznaniem jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska, ma na celu zakreślenie okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że jeżeli jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w przypadku gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązкови wynikającemu z art. 210 § 2 kpc”.

W niniejszej sprawie na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar dowodu w zakresie wykazania faktów uzasadniających zgłoszone roszczenie oraz jego wysokość.

Powód winien był zatem wykazać, iż zawarł z pozwanym umowę kredytu, a nadto wysokość dochodzonego roszczenia.

Powód co do zasady sprostał wyżej wskazanym obowiązkom.

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 1376) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu jest umową podmiotowo kwalifikowaną (stroną udzielającą kredytu może być jedynie podmiot mający status banku w rozumieniu Prawa bankowego). Jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca i odpłatna. (tak W.Pyziół [w:] Prawo bankowe. Komentarz. Ad art. 69 ; publ. LexPolonica). Kredyt odnawialny, który w założeniu ma zabezpieczać możliwość utrzymania płynności finansowej kredytobiorcy, a celem wykorzystania środków pochodzących z takiego kredytu jest bieżąca działalność gospodarcza kredytobiorcy. Kredyt ma charakter odnawialny co oznacza, że spłacona w całości lub w części kwota kapitału może zostać ponownie wykorzystana (§2 umowy L. Kredytowej (...)). W przypadku nie wywiązywania się z uregulowanych umową zobowiązań do zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w określonych tam terminach kredytobiorcy może przysługiwać prawo rozwiązania umowy kredytu. Wówczas bank uprawniony jest do dochodzenia zwrotu środków oddanych do dyspozycji kredytobiorcy.

W niniejszej sprawie powód przedstawił umowę linii kredytowej plus łączącą strony, aneks z dnia 21 grudnia 2009r. oraz porozumienie o restrukturyzacji kredytu z dnia 8 czerwca 2011r., z którego wynika, że w tym dniu zadłużenie pozwanego wynosiło 119.154,80 zł tytułem kapitału kredytu. Powód wykazał również fakt niespłacania przez pozwanego zobowiązań finansowych wynikających z przedmiotowej umowy – tj. wypowiedzenie umowy z dnia 24 listopada 2014r. i wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 18 stycznia 2016r.

Z przedmiotowego wyciągu wynika, że zadłużenie pozwanego wynosi 118.000,16 zł według stanu na dzień wystawienia wyciągu, na którą składały się:

e) 102.037,58 zł z tytułu kapitału kredytu,

f) 7.247,97 zł tytułem odsetek umownych obliczonych od kwoty kredytu za okres od dnia 3 sierpnia 2014r. do dnia rozwiązania umowy, tj. 8 stycznia 2015r.,

g) 300.00 z tytułu opłat naliczonych zgodnie z regulaminem i tabelą opłat i prowizji powoda,

h) 8.414,61 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych od kwoty kapitału od dnia 9 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku

Jednakże wobec wysunięcia przez pozwanego zarzutów kwestionujących zasadność powództwa, poza zestawieniem rozliczenia wynikającym z dokumentów załączonych do pisma z dnia 20.07.2016 roku, Sąd na rozprawie w dniu 28 listopada 2016r. zobowiązał powoda do szczegółowego rozliczenia kredytu, którego spłaty domaga się w pozwie, a w szczególności z przedstawieniem wysokości dokonywanych przez pozwanego wpłat i sposobu zarachowania oraz wyliczeń dotyczących odsetek – pod rygorem pominięcia. Pozwany zakwestionował bowiem w sposób generalny prawidłowość rozliczeń dokonanych przez powodowy bank twierdząc, że powód w sposób dowolny dokonywał zarachowania dokonywanych przez pozwanego opłat. Pozwany zakwestionował również wyliczenie odsetek i datę, od której żąda odsetek od odsetek.

Zgodnie z treścią art.95 prawa bankowego (Dz.U. 140.939), księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Zgodnie natomiast z pkt.1a. ww. przepisu, moc prawną dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W konsekwencji oznacza to, że wyciąg z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym jest w postępowaniu cywilnym jedynie dokumentem prywatnym i wywołuje skutki wyrażone w przepisie art.245 kpc.

Stanowi więc dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a więc, że w księgach banku widnieje wierzytelność o określonej wysokości. Nie zawiera natomiast domniemania prawdziwości treści dokumentu, tzn. że wierzytelność wykazana w księgach banku rzeczywiście istnieje. Wobec sporu pomiędzy stronami obowiązkiem powoda, co wynika z treści art.6 kc – było wykazanie nie tylko faktu zawarcia umowy z pozwanym, co powód uczynił, ale również przedstawienie sposobu wyliczenia zarówno należności głównej, jak i należności ubocznych. Powód tymczasem – mimo kwestionowania przez pozwanego, a następnie zobowiązania przez Sąd – nie przedstawił wystarczających danych, które pozwoliłyby ustalić sposób wyliczenia należności ubocznych oraz kosztów. Odwoływanie się jedynie do wyciągu z ksiąg bankowych należy uznać za niewystarczające w tym zakresie, jakkolwiek treści tego dokumentu pozwany, po otrzymaniu nie kwestionował. Powód wprawdzie przy piśmie z dnia 20 lipca 2016r. przedłożył dokument (k.98-119) zestawiający rozliczenie spornego kredytu, jednakże nie wynikał z niego sposób dokonania wyliczenia należności ubocznych. Nie zostały również przedstawione inne dokumenty w postaci warunków lub regulaminów powoda ustalających wysokość kosztów (nie sposób tego ustalić na podstawie załączonego regulaminu k. 56-58) lub należności uboczne za kolejne okresy rozliczeniowe. W zakresie wyliczenia należności odsetkowych – umownych sąd bazował na treści załączonej umowy kredytowej. Wynika z niej bowiem oprocentowanie w wysokości 12, 75% od kapitału. Na dzień sporządzenia aneksu z dnia 8.06.2011 roku oprocentowanie wynosiło 14, 25%.

Biorąc pod uwagę brak innych dokumentów na wykazania wysokości oprocentowania oraz niezgodność wyliczeń dokonanych przez powoda z powyższymi wartościami oprocentowania jak również nawet w zakresie wyliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie, uznać należało, że powód nie wykazał prawidłowości obliczenia kosztów, jak i odsetek umownych, jak i odsetek ustawowych. W pozwie powód domagał się zapłaty kwoty 118.000,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Podkreślić jednak należy, że w skład kwoty żądanej pozwem powód wliczył nie tylko kapitał kredytu, ale również odsetki umowne, opłaty oraz odsetki ustawowe od kwoty kapitału za okres od dnia 9 stycznia 2015r. (tj. od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy) do dnia 31 grudnia

2015r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku – powód dokonał zatem kapitalizacji odsetek ustawowych i włączył je do wartości przedmiotu sporu. Od sumy łącznej, tj. od kwoty 118.000,16 zł powód żądał odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg banku, tj. od 19 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Tymczasem przepis art.482§1 kc stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. W ocenie Sądu niezasadne zatem było żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych od odsetek skapitalizowanych od dnia 19 stycznia 2016r., lecz dopiero od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 15 marca 2016r.

Z tego względu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty kapitału, tj. od kwoty 102.037,58 zł od dnia 19 stycznia 2016r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, tj. od 14 marca 2016r., natomiast od pełnej kwoty, tj. od kapitału kredytu i odsetek skapitalizowanych od dnia wniesienia pozwu, tj. od 15 marca 2016r. do dnia zapłaty (zgodnie z treścią art.482§1 kc).

W zakresie wysokości skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie obliczonych od kwoty niespłaconego kapitału według obliczeń sądu kwota wynosi 8336,33 zł, a nie jak wyliczył powód: 8414,61 zł. Różnica tej kwoty podlegała więc oddaleniu.

Nadto, w zakresie odsetek umownych od kwoty niespłaconego kapitału, wobec nieprzedstawienia przez powoda szczegółowego wyliczenia wraz z dokumentem potwierdzającym wysokość oprocentowania, sąd zastosował obliczenie na podstawie procentowania zaakceptowanego przez strony w umowie (12,75%). Jest to oprocentowanie w znanej, zaakceptowanej i najkorzystniejszej dla pozwanego wysokości biorąc pod uwagę dokumenty przedstawione przez powoda, wskazanie w umowie, że oprocentowanie jest zmienne oraz wynika z regulaminu, a powód nie przedstawił według jakiego oprocentowania wyliczył należności uboczne (zaznaczyć należy, że nie jest to również 14,25%) oraz nie przedstawił dokumentu – regulaminu wskazującego na oprocentowanie obowiązujące w okresie od 3.08.2014 roku do 8.01.2015 roku. Według wyliczeń sądu kwota odsetek umownych od niespłaconego kapitału w kwocie 102.037,58 zł w powyższym okresie wyniosła 5631,12 zł, a nie jak podał powód w pozwie oraz w wyciągu z ksiąg banku: 7247,97 zł. Różnica tej kwoty podlegała więc również oddaleniu.

Sąd oddalił powództwo również co do kwoty 300 zł kosztów, sposobu obliczenia których powód nie wykazał i nie przedstawił na ich poniesienie żadnego dowodu.

Łącznie więc, w zakresie roszczenia głównego dochodzonego pozwem, tj. z kwoty 118.000,16 zł, sąd oddalił roszczenie w wysokości 1995,13 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art.100 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Powód wygrał spór w 98%, w związku z tym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składała się kwota 7.200 zł wynikająca z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013, poz. 490) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także kwota 1.000 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu (98% x 8.217 zł = 8.053 zł)

SSO Katarzyna Krzymkowska